

Nr. 1238/C/3195/III-5/2016
2016

05 octombrie

Doamnei

judecător Iulia Cristina TARCEA

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Stimată doamnă președinte,

În referire la adresa dvs. nr. 1429 din 1 august 2016, am onoarea să vă transmit, alăturat, **punctul de vedere formulat de Ministerul Public** în problema de drept care formează obiectul **dosarului nr. 20/2016** al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii vizând: „**Interpretarea și aplicarea dispozițiilor: 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările și completările ulterioare, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, art. 8 din Anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011.**”

Potrivit actului de sesizare, recursul în interesul legii declarat de Avocatul Poporului, din analiza jurisprudenței la nivelul întregii țări, în problema de drept enunțată, instanțele nu au un punct de vedere unitar, după cum urmează:

I. Într-o primă opinie majoritară, instanțele au respins cererile de chemare în judecată, reținând, în esență, că, pentru perioadele anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, prevederile art. 30 alin. (6) din Legea nr. 330/2009 nu reglementează acordarea în continuare a unui spor permanent, ci o măsură tranzitorie pentru conservarea drepturilor persoanelor ce au beneficiat de sporuri cu caracter permanent acordate în luna decembrie 2009, sporuri care nu se mai regăsesc în anexele la Legea nr. 330/2009 și nici nu au fost incluse în salariile de bază, în soldele funcțiilor de bază sau, după caz, în indemnizațiile lunare de încadrare.

Faptul că personalului plătit din fondurile publice care a deținut anterior intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009 și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 titlul științific de doctor, i s-au achitat în continuare sumele de bani aferente sporului, în cuantumul convenit pentru luna decembrie 2009, sub forma unei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu nu vizează existența sau inexistența acestui spor, ci reprezintă o măsură tranzitorie până la cuprinderea sa integrală în drepturile salariale stabilite potrivit legii de salarizare unitară a personalului plătit din fondurile publice.

S-a considerat și că nu există o situație de discriminare în cazul celor care au obținut titlul de doctor ulterior datei de 1 ianuarie 2010, întrucât, pe de o parte, sporul pentru titlul de doctor era prevăzut în favoarea unei categorii determinate de persoane care avea acest titlu anterior acestei date, iar, pe de altă parte, cei care au obținut titlu de doctor ulterior datei de 1 ianuarie 2010 se situează sub imperiul altui sistem de salarizare ce nu mai prevede plata sporului de doctorat.

Faptul că sumele de bani aferente sporului de doctorat au fost menținute în plată, în continuare, sub forma unei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu pentru cei care aveau titlu științific anterior datei de 1 ianuarie 2010, a fost apreciat ca o măsură tranzitorie până la intrarea în vigoare a Legii nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice, lege care nu a mai prevăzut acordarea acestui beneficiu.

II. Într-o a doua opinie, instanțele au admis cererile de chemare în judecată și au obligat angajatorii pârâți la acordarea, cu titlu de despăgubiri, a sumelor echivalente sporului de 15% din indemnizația de încadrare brută, ca urmare a obținerii titlului științific de doctor.

S-a apreciat că tratamentul juridic în ceea ce privește acordarea drepturilor salariale suplimentare ca urmare a obținerii titlului științific de doctor este nejustificat și nu se poate susține că aceasta decurge din aplicarea în timp a legii, ci chiar din prevederile Legii nr. 330/2009, ale Legii nr. 284/2010 și ale Legii nr. 63/2011.

Astfel, criteriul de diferențiere este cel al momentului la care a fost obținut titlul științific, iar prin aplicarea acestuia se ajunge la încălcarea principiului plății egale pentru muncă de valoare egală, fără ca acest tratament juridic diferit să fie justificat obiectiv de un scop legitim. La stabilirea cuantumului despăgubirilor, s-a avut în vedere cuantumul drepturilor salariale încasate de un salariat ce ocupă o funcție similară, având același grad și aceeași vechime în muncă, dar care a beneficiat de sporul de doctorat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009, în limita termenului de prescripție și până la încetarea discriminării.

Apreciez că prima orientare de jurisprudență este litera și spiritul legii, pentru următoarele motive:

Actele normative speciale de salarizare care au prevăzut acordarea sporului de 15% pentru titlul științific de doctor sau doctor docent au fost abrogate prin art. 48 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice¹, astfel că după data de **1 ianuarie 2010**, data intrării în vigoare a acestui act normativ, sporul în discuție nu s-a mai acordat.

Potrivit art. 30 alin. (2) din acest act normativ, sporurile specifice pe categorii de personal și domenii de activitate sunt cele prevăzute în Cap. III și în anexele la această lege.

În conformitate cu alin. (5) al aceluiași articol, în anul 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își va păstra salariul avut, fără a fi afectat de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009, astfel:

a) noul salariu de bază, solda funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare va fi cel/cea corespunzătoare funcțiilor din

¹ Publicată în Monitorul Oficial nr. 762 din 9 noiembrie 2009, în prezent abrogată.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

luna decembrie 2009, la care se adaugă sporurile care se introduc în aceasta/acestea potrivit anexelor acestei legi;

b) sporurile prevăzute în anexele Legii - cadru nr. 330/2009, rămase în afara salariului de bază, soldei funcției de bază sau, după caz, indemnizației lunare de încadrare puteau fi acordate într-un quantum care să conducă la o valoare egală cu suma calculată pentru luna decembrie 2009.

Potrivit art. 30 alin. (6) din Legea nr. 330//2009, pentru persoanele ale căror sporuri cu caracter permanent în luna decembrie 2009 nu se mai regăsesc în anexele acestei legi și nu au fost incluse în salariile de bază, în soldele funcțiilor de bază sau, după caz, în indemnizațiile lunare de încadrare, sumele corespunzătoare acestor sporuri vor fi avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestora.

În primul an de aplicare a Legii nr. 330/2009, legiuitorul a stabilit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010² o altă modalitate de calcul a drepturilor salariale.

Prin art. 6 alin. (1) din această ordonanță s-a stabilit că, în cazul în care drepturile salariale determinate în conformitate cu Legea - cadru nr. 330/2009 și cu prezenta ordonanță de urgență sunt mai mici decât cele stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului pentru funcția respectivă pentru luna decembrie 2009 se acordă o **sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu** care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Această sumă se include în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare, după caz, care este luată în calcul la determinarea altor drepturi de natură salarială care se stabilesc în funcție de acestea.

Începând cu data de 1 ianuarie 2011, a intrat în vigoare Legea – cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice³ care, prin art. 39 lit. x) a abrogat, începând cu aceeași dată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010.

În anul 2011, salarizarea personalului plătit din fondurile publice a fost reglementată prin Legea nr. 285/2010⁴ care, prin art. 1 alin. (5) teza a II-a a

² Publicată în Monitorul Oficial nr. 62 din 27 ianuarie 2010, ulterior respinsă prin Legea nr. 30/2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 180 din 20.03.2012.

³ Publicată în Monitorul Oficial nr. 877 din 28 iulie 2010.

⁴ Publicată în Monitorul Oficial nr. 878 din 28 decembrie 2010.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

stabilit că: *„Sporurile stabilite prin lege sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea - cadru nr. 330/2009 cu modificările ulterioare și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii (...) se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege”.*

Soluțiile legislative consacrate prin Legea nr. 285/2010 asupra neacordării sporului pentru titlul științific de doctor au fost menținute⁵ și pentru perioada 2012 - 2015.

În aceeași perioadă, salarizarea personalului didactic din învățământ a primit o reglementare distinctă, în acest sens fiind adoptată Legea nr. 63/2011 care, în art. 1 alin. (5) a stabilit că sporurile, indemnizațiile, compensațiile și celelalte elemente de salarizare de care beneficiază acest personal, precum și metodologia de calcul a acestora sunt prevăzute în Anexa nr. 5.

⁵ Prin art. II - art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, publicată în Monitorul Oficial nr. 636 din 10.09.2010, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial nr. 887 din 14.12.2011, s-a stabilit că, în anul 2012, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor de funcție/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare se menține la același nivel cu cel care se acordă personalului plătit din fondurile publice pentru luna decembrie 2011 și că, în anul 2012, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare se menține la același nivel cu cel care se acordă personalului plătit din fondurile publice pentru luna decembrie 2011, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Prin art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 340 din 18.05.2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 725 din 25.10.2012, s-a prevăzut doar o majorare în două etape a cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcție de bază/salariilor funcțiilor de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficia personalul plătit din fondurile publice, stabilindu-se expres în sensul că: *„Cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația lunară de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fondurile publice, se majorează potrivit alin. (1), în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.*

Pentru anul 2013, prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal bugetare, publicată în Monitorul Oficial nr. 845 din 13.12.2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 255 din 8.04.2014, s-a prevăzut că se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012, drepturile prevăzute de art. 1 și art. 3 -5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012.

Tot astfel, în anul 2014, prin art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fondurile publice în anul 2014, precum și alte măsuri din domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial nr. 703 din 15.11.2013, aprobată cu modificări prin Legea nr. 28/2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 201 din 21.03.2014, au fost menținute cuantumurile brute ale salariilor de bază/soldelor funcțiilor de bază (salariilor funcțiilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, respectiv ale sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și ale celorlalte elemente ale sistemului de salarizare, la nivelul celor acordate pentru luna decembrie 2013.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Potrivit art. 8 din Capitolul I – „*Metodologia de calcul al drepturilor salariale care se acordă personalului didactic*” al Anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011, persoanele care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de un spor pentru titlul științific de doctor beneficiază de o compensație tranzitorie calculată prin aplicarea procentului de 15% la salariul de bază stabilit potrivit acestui capitol⁶.

La data de 9 aprilie 2015 a intrat în vigoare Legea nr. 71/2015⁷ pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fondurile publice în anul 2015, precum și alte măsuri din domeniul cheltuielilor publice⁸.

Prin art. I pct. 6 din această lege, în cuprinsul art. 5, după alin. (1), s-au introdus două noi alineate, astfel încât, potrivit art. 5 alin. (1¹) din ordonanța de urgență aprobată, prin nivelul de salarizare în plată pentru funcții similare se înțelege același quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, în care au fost incluse, după data de 31 decembrie 2009, sumele aferente salariului de încadrare, precum și sumele aferente sporurilor de care au beneficiat înainte de această dată, dacă salariatul angajat, numit sau promovât îndeplinește aceleași condiții de studii - medii, superioare, postuniversitare, doctorale, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, specifice locului de muncă la data angajării sau promovării.

Potrivit art. 5 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 71/2015, prevederile alin. (1¹) se aplică și pentru calculul indemnizației de încadrare pentru persoanele

⁶ Cu privire la acest act normativ, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost sesizată, iar prin decizia nr. 29 din 21 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 901 din 4 decembrie 2015 și decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 588 din 5 august 2015, sesizările au fost respinse ca inadmisibile întrebările formulate de instanțele de trimitere din aceste cauze, în sensul de a se stabili dacă principiile, scopurile și regulile de aplicare etapizată în perioada de implementare a legilor de salarizare unitară a întregului personal bugetar se opun ca, prin lege specială, să fie scoasă o categorie de personal bugetar și cea a cadrelor didactice, din reglementarea unică, respectiv de a se stabili dacă au fost puse într-o situație de discriminare cadrele didactice raportat la alte categorii socio – profesionale.

În ambele cauze, instanța supremă a reținut că întrebările formulate, având un grad ridicat de generalitate, pun în discuție chestiuni de drept cu valoare de principiu, nu chestiuni punctuale de care ar depinde soluționarea pe fond a cauzelor în care au fost formulate aceste sesizări.

⁷ Publicată în Monitorul Oficial nr. 233 din 6 aprilie 2015.

⁸ Publicată în Monitorul Oficial nr. 925 din 17 decembrie 2014.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

care sunt demnitari, ocupă funcții publice și de demnitate publică, ca unică formă de remunerare a activității corespunzătoare funcției publice.

Dispozițiile art. 5 alin. (1¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, astfel cum a fost modificată prin Legea de aprobare nr. 71/2015, au valoarea unei norme interpretative a prevederilor alin. (1) al aceluiași articol potrivit căruia, în anul 2015, pentru personalul nou - încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grad/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică în care acesta este încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

Potrivit art. 9 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul Civil, norma interpretativă produce efecte numai pentru viitor.

Prin urmare, începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, se poate aprecia că au încetat situațiile de salarizare diferențiată a persoanelor numite/încadrate la aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, decurgând din perspectivele ce interesează acordarea compensației pentru titlul științific de doctor obținut anterior datei de 1 ianuarie 2010, din împrejurarea că unii salariați au obținut acest titlu după data intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009.

Însă, pentru trecut, în perioada 1 ianuarie 2010 - 9 aprilie 2015, persoanele care au obținut în acest interval de timp titlul științific de doctor **nu pot beneficia, potrivit legislației expuse**, de compensația tranzitorie introdusă în salariul de bază/indemnizația de încadrare brută lunară/solda/salariul de funcție acordată, potrivit legii, celor care au obținut acest titlu științific până la data de 31 decembrie 2009, compensație menită să substituie sporul pentru titlul științific, spor care nu se mai regăsește printre elementele salarizării personalului plătit din fondurile publice⁹.

⁹ Într-o problemă de drept similară rezultată din aplicarea etapizată a Legii - cadru nr. 284/2010 referitoare, însă, la trecerea într-o altă tranșă de vechime în muncă și în funcție, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin decizia nr. 32 din 19 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 97 din 9 februarie 2016 a statuat că: „în raport de prevederile art. 7 din Legea nr. 284/2010 care stabilesc aplicarea etapizată a dispozițiilor sale și cu cele ale art. 4 alin. (2) din Legea nr. 285/2010, art. 4 alin. (2) din Legea nr. 283/2011, art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 care opresc aplicarea efectivă a valorii de referință și a coeficienților de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare din anexele Legii - cadru nr. 284/2010, ținând seama și de prevederile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Parțial, dispozițiile legale invocate în precedent au format obiect al controlului posterior de constituționalitate în cadrul căruia instanța de contencios constituțional a dezvoltat o vastă și constantă jurisprudență de respingere ca inadmisibile a excepțiilor de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 30 alin. (6) din Legea - cadru nr. 330/2009, ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, art. 8 din Capitolul I al Anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011, excepții prin care autorii acestora invocau încălcarea principiului egalității în drepturi și nediscriminării, deoarece prin aceste dispoziții legale se creează o diferență de tratament juridic nejustificată și nerezonabilă în privința salarizării persoanelor care au obținut titlul științific de doctor anterior datei de 31 decembrie 2009 și cele care au obținut acest titlu ulterior acestei date, în sensul că beneficiul salarial al recompensării efortului psihic este recunoscut legislativ doar în privința celor dintâi.

Instanța de contencios constituțional a observat că sporul pentru titlu științific de doctor a fost eliminat începând cu data de 1 ianuarie 2010. Faptul că sumele de bani aferente sporului au fost menținute în continuare sub forma unei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu nu vizează existența sau inexistența sporului, ci reprezintă o măsură tranzitorie până la intrarea în

285/2010 se va face distincția între reîncadrare potrivit legii cadru de salarizare, și plata efectivă a drepturilor salariale. Plata efectivă a drepturilor salariale urmează a se efectua potrivit dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 285/2010 prin raportare la nivelul de salarizare în plată pentru funcția similară, respectiv prin raportare la drepturile salariale acordate unei persoane cu același grad profesional și aceeași tranșă de vechime în muncă și în funcție și care a trecut în aceste tranșe de vechime ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010".

Pentru a pronunța această soluție, instanța supremă a observat că persoanele care au îndeplinit o anumită vechime până la 31 decembrie 2010, sunt îndreptățite să păstreze același quantum al salariului însă pentru persoanele nou încadrate pe funcții, precum și pentru personalul promovat în funcție sau grade/trepte după 1 ianuarie 2011, legiuitorul nu a mai prevăzut expres aceste drepturi, considerându-le că nu le-au avut niciodată, fiind vorba de categorii diferite de salariați cărora li se aplică acte normative diferite, respectiv Legea - cadru nr. 330/2009 și Legea - cadru nr. 284/2010.

Totodată, instanța supremă a observat și că, după intrarea în vigoare a Legii - cadru nr. 284/2010 și a legilor anuale de salarizare ulterioare, există diferențe de salarizare pentru persoane care se înscriu în aceeași tranșă de vechime în muncă, în funcție de data la care au fost îndeplinite condițiile de vechime ce atrăgeau un nou spor de vechime (par. 55) și că prevederile art. 6 din Legea nr. 285/2010 care au determinat o salarizare diferită pentru persoanele care au trecut într-o altă tranșă de vechime în muncă au făcut obiectul analizei Curții Constituționale care, prin decizia nr. 669/2012 a statuat că avansarea personalului încadrat pe funcție de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se face potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumurile ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate (par. 56 din decizie).

În acest context, instanța supremă a observat că trebuie să se facă distincție între reîncadrarea și plata efectivă a drepturilor salariale și că, sub acest din urmă aspect, plata efectivă urmează a se efectua potrivit art. 2 din Legea nr. 285/2010 prin raportare la nivelul de salarizare în plată pentru funcția similară (par. 58 din decizie).

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

vigoare, în totalitate, a prevederilor Legii - cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice.

Curtea a reținut că este de competența legiuitorului eliminarea sau, din contră, acordarea drepturilor salariale suplimentare, fără ca aceasta să aibă relevanță constituțională¹⁰.

În privința dispozițiilor art. 8 din Capitolul I al Anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, jurisprudența Curții Constituționale a fost în sensul respingerii excepțiilor ca inadmisibile, motivările fiind în același sens, cu opinie separată¹¹.

¹⁰ În acest sens, decizia nr. 587 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 546 din 3 august 2012, decizia nr. 320 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 366 din 30 mai 2012; decizia nr. 594 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I nr. 554 din 7 august 2012.

Curtea a mai arătat prin alte decizii că art. 30 alin. (6) din Legea - cadru nr. 330/2009, art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 și art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 nu vizează situația autorilor excepțiilor, ci situația acelor persoane care, la data de 31 decembrie 2009, aveau în plată sporul pentru titlul științific de doctor.

Realizarea trecerii la noul sistem de salarizare se efectuează în mod etapizat, astfel încât în perioada de implementare a legii nicio persoană să nu înregistreze o diminuare a salariului brut de care beneficia potrivit reglementărilor anterioare. De aceea, art. 30 alin. (6) din lege a prevăzut că, pentru persoanele ale căror sporuri cu caracter permanent acordate în luna decembrie 2009 nu se mai regăsesc în anexele la lege și nu au fost incluse în indemnizațiile lunare de încadrare, sumele corespunzătoare acestor sporuri vor fi avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestora. Art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, nu face altceva decât să integreze aceste sporuri care în cursul anului 2010 au fost acordate sub formă de sume compensatorii cu titlu tranzitoriu, în indemnizația lunară de încadrare, fără ca acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de lege. Astfel, calculul celorlalte sporuri la indemnizația lunară de încadrare se va face fără a lua în considerare suma compensatorie cu caracter tranzitoriu menționată.

De aceea, Curtea a constatat că admiterea excepției ar echivala cu subrogarea acesteia în sfera de competență a legiuitorului, în sensul acordării sporului, încălcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Astfel, s-a observat că se aduce în discuție o pretinsă soluție legislativă necuprinsă normativ în textul criticat și de aceea, chiar constatarea neconstituționalității dispozițiilor legale criticate sub aspectele invocate de autorii excepțiilor nu ar avea ca efect repunerea în plată a sporului, ci eliminarea din indemnizația de încadrare brută lunară a sumei compensatorii cu caracter tranzitoriu de care beneficiază alți cetățeni care au avut în plată la 31 decembrie 2009 sporul respectiv.

În acest context, constatându-se că autorii excepțiile nu solicită constatarea neconstituționalității prevederilor legale evocate, ci au adus în discuție o pretinsă soluție legislativă care nu este cuprinsă în acestea, Curtea a respins excepțiile, ca inadmisibile; potrivit propriei competențe, Curtea nu poate modifica sau completa textele de lege criticate, întrucât ar încălca sfera de competență a Parlamentului, unica autoritate legiuitoare a legii.

¹¹ Deciziile nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 511 din 14 august 2013; decizia nr. 337 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 673 din 1 noiembrie 2013; decizia nr. 429 din 24 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 767 din 9 decembrie 2013; decizia nr. 418 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 778 din 12 decembrie 2013; decizia nr. 432 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 791 din 17 decembrie 2013; decizia nr. 488 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 92 din 6 februarie 2014; decizia nr. 14 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 149 din 28 februarie 2014; decizia nr. 28 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 154 din 4 martie 2014; decizia

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Pe de altă parte, instanța de contencios constituțional a statuat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (1), (3) și (11) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative¹².

Curtea Constituțională a mai reținut¹³ că sporurile, premiile și alte stimulente, acordate demnitarilor și altor salariați, prin acte normative, reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale consacrate și garantate de Constituție. Legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula.

nr. 37 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 160 din 5 martie 2014; decizia nr. 89 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 349 din 13 mai 2014; decizia nr. 145 din 18 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 351 din 13 mai 2014; decizia nr. 204 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 414 din 4 iunie 2014; decizia nr. 28 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 153 din 3 martie 2015; decizia nr. 86 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 263 din 20 aprilie 2015, decizia nr. 130 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 319 din 11 mai 2015; decizia nr. 389 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 572 din 30 iulie 2015.

¹² Deciziile nr. 818 - 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial, partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008; decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009.

În motivarea acestor decizii s-a reținut că un asemenea înțeles al dispozițiilor ordonanței, prin care se conferă instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative încalcă principiul separației puterilor în stat, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție și prevederile art. 61 alin. (1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

În virtutea textelor constituționale menționate, Parlamentul și, prin delegare legislativă, în condițiile art. 115 din Constituție, Guvernul au competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală. Instanțele judecătorești nu au o asemenea competență, misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția-art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective.

Tot astfel, în exercitarea atribuției prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României; Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența constituțională să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora.

¹³ Decizia nr. 587 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 546 din 3 august 2012 și decizia nr. 594 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 554 din 7 august 2012.

În același sens și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat¹⁴ că revine statului să stabilească, de o manieră discreționară, ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat.

Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor beneficii, prin modificări legislative corespunzătoare.

Autoritățile pot refuza în mod deliberat plata anumitor beneficii, numai în situația când o **dispoziție legală nu este în vigoare**.

Curtea a statuat că o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor trebuie să păstreze „un just echilibru” între cerințele de interes general ale comunității și cele de protecție a drepturilor fundamentale ale individului. În mod special, trebuie să existe un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit prin orice măsură de natură a priva o persoană de proprietatea sa.

Curtea, controlând, însă, respectarea acestei cerințe, a arătat că recunoaște statului o largă marjă de apreciere în a alege modalitățile de punere în aplicare și pentru a stabili dacă și consecințele lor sunt justificate de interesul public, de scopul realizării obiectivului legii în cauză.

Numai în cazul în care o **dispoziție legislativă prevede plata unei anumite remunerații** și sunt îndeplinite condițiile pentru primirea acesteia, atunci autoritățile nu pot refuza să se conformeze dispoziției legislative în cauză, în perioada în care aceasta este în vigoare.

În mod similar, un reclamant poate invoca o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor, în ceea ce privește salariile, în cazul în care o hotărâre judecătorească a recunoscut o creanță de acest tip în avantajul său¹⁵.

Curtea a statuat, însă, că dacă ingerința era prevăzută de lege și că aceasta urmărea un scop de utilitate publică, și anume menținerea echilibrului bugetar între cheltuielile și veniturile publice ale statului, aceasta nu contravine dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale.

Așa fiind, considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, Curtea a arătat¹⁶ că

¹⁴ *Cauza Kechko contra Ucrainei*, hotărârea din 8 noiembrie 2005, nr. 63134/00, par. 23.

¹⁵ *Cauza Mureșanu contra României*, hotărârea din 15 iunie 2010, nr. 12821/05, par. 15 in fine.

¹⁶ *Jahn și alții împotriva Germaniei* (Marea Cameră), hotărârea nr. 46720/99, 72203/01 și 72552/01, par. 91; *Zvolský și Zvolská împotriva Republicii Cehe*, hotărârea nr. 46129/99, par. 67 in fine.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

respectă modul în care acesta percepe imperativele „utilității publice”, cu excepția cazului în care raționamentul său este lipsit de orice temei rezonabil.

Data fiind cunoașterea directă a propriei societăți și a nevoilor sale, autoritățile naționale sunt, în principiu, mai bine plasate decât judecătorul internațional pentru a determina ce reprezintă „*interesul public*”. În mecanismul de protecție creat de Convenție, statele trebuie să fie, prin urmare, primele care să se pronunțe cu privire la existența unei probleme de „*interes general*”, noțiune care este, prin natura sa, extinsă, astfel că decizia de a adopta legi cu privire la echilibrul dintre cheltuielile și veniturile bugetului de stat implică luarea în considerare a aspectelor politice, economice și sociale.

În acest context, Curtea a reamintit¹⁷ că dispozițiile Convenției nu conferă un drept de a primi un salariu într-un anumit cuantum.

Curtea a mai observat¹⁸ că măsurile criticate de reclamanti cu privire la reducerea salariului cu 25% în temeiul Legii nr. 118/2010, nu le-au cauzat un prejudiciu disproporționat și excesiv, incompatibil cu dreptul la respectarea bunurilor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1, considerând că statul nu a depășit marja sa de apreciere și că acesta și-a îndeplinit obligația de a păstra un echilibru just între diversele interese în cauză.

În lumina principiilor stabilite în jurisprudența Curții, prin neacordarea sporului pentru titlul de doctor nu se încalcă prevederile art. 1 teza I din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale care obligă statele părți să adopte măsuri pentru a asigura garantarea dreptului de proprietate, nefiind în prezența unui „*bun*”, noțiune cu semnificație autonomă, în sensul Convenției, care fără a se limita numai la proprietatea unor bunuri corporale, include orice interes economic cu valoare patrimonială¹⁹.

De asemenea, nu se poate vorbi nici despre existența unei „*speranțe legitime*”, astfel cum aceasta a fost dezvoltată în jurisprudența Curții Europene

¹⁷ Cauza *Vilho Eskelinen și alții c. Finlandei* (Marea Cameră), hotărârea din 19 aprilie 2007, nr. 63235/00, par. 94, și *mutatis mutandis*, cauza *Kjartan Ásmundsson c. Islandei*, hotărârea din 12 octombrie 2014, nr. 60669/00, par. 39.

¹⁸ Cauza *Felicia Mihăieș și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, cererea nr. 44232/11, decizia din 6 decembrie 2011, par. 20 – 21.

¹⁹ C. Bârsan – „*Convenția Europeană a Drepturilor Omului*, Comentarii pe articole”, Ed. C.H. Beck, București, 2005, pag. 971; Jean-François Renucci, „*Tratat european al drepturilor omului*”, Ed. Hamangiu, București, 2009, pag. 560; C.E.D.O., cauza *Gasus Dossier-Lind Fördertechnik GmbH c/a Olada*, Hotărârea din 23 februarie 1995, par. 53.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

pentru Drepturile Omului în care s-a decis²⁰ că, atunci când interesul patrimonial în discuție aparține categoriei juridice de „creanță”, el nu poate fi considerat ca „valoare patrimonială” și implicit ca „speranță legitimă” decât dacă are o bază suficientă în dreptul intern, spre exemplu o dispoziție legală sau dacă existența sa este confirmată printr-o jurisprudență clară și concordantă a instanțelor naționale.

Așadar, criteriul decisiv al unei „speranțe legitime”, protejate de primul Protocol este reprezentat de existența unei baze suficiente în dreptul intern, astfel cum este interpretat de instanțele naționale²¹.

Acordarea sporului în discuție nu a mai avut, începând cu data de 1 ianuarie 2010, o bază legală, acesta fiind menținut doar sub forma unei sume compensatorii acordată cu titlu tranzitoriu pentru persoanele care îl aveau în plată anterior acestei date.

Împrejurarea că la începerea cursurilor de doctorat, legislația în vigoare prevedea sporul de 15% pentru titlul de doctor, nu este suficientă pentru a genera un interes economic cu valoare patrimonială care să reclame protecția dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, deoarece faptul generator al plății dreptului salarial suplimentar este reprezentat de obținerea titlului științific într-o perioadă în care posibilitatea acordării sale este recunoscută legal.

Apreciez că, nu pot fi reținute susținerile cu privire la existența unei discriminări, prin invocarea unor dispoziții constituționale de dreptul muncii, comunitare sau ale Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Astfel, art. 20 din Constituție prevede că, dacă există neconcordanță între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin prevederi mai favorabile.

Or, Legea nr. 330/2009 a stabilit un sistem unitar de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar, plătit din bugetul general consolidat al statului și începând cu data intrării ei în vigoare, drepturile salariale ale

²⁰ C.E.D.O. (Marea Cameră) *cauza Kopecky c/a Slovacia*, Hotărârea din 28 septembrie 2004, par. 35 și 48 – 52; *cauza Pressos Compania Naveira S.A. și alții c/a Belgia*, Hotărârea din 20 noiembrie 1995, par. 31; C.E.D.O. (Marea Cameră), *cauza Draon c/a Franța*, Hotărârea din 6 octombrie 2005, par. 65 – 70; C.E.D.O. (Marea Cameră), *cauza Maurice c/a Franța*, Hotărârea din 6 octombrie 2005, par. 67 – 70.

²¹ C.E.D.O. (Marea Cameră) *cauza Kopecky*, precit, par. 50 și 54; *cauza Janter c/a Slovacia*, Hotărârea din 4 martie 2003, par. 27 – 33.

personalului bugetar au fost exclusiv cele prevăzute de acest act normativ, care conține prevederi suficient de clare, precise și accesibile, îndeplinind, sub aspectele analizate, calitățile cerute pentru o lege din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Pe de altă parte, nu se poate aprecia că reglementarea analizată conține criterii discriminatorii pentru a veni în contradicție cu reglementările internaționale.

De asemenea, din art. 5 din Codul muncii, invocat de instanțele care au admis acțiunile, rezultă că sensul egalității de tratament este multiplu, având mai multe componente.

În primul rând, legiuitorul trebuie să reglementeze raporturile de muncă în condițiile asigurării egalității juridice a părților (angajatori și salariați, precum și asociațiile acestora).

În al doilea rând, autoritățile publice trebuie să trateze de pe aceleași poziții de egalitate sindicatele și patronatele ca reprezentanți ai salariaților și ai angajatorilor; tot astfel, nu se pot adopta poziții discriminatorii în favoarea unei organizații sindicale, dar în detrimentul alteia.

În al treilea rând, angajatorul este obligat să nu săvârșească nici o discriminare directă sau indirectă față de un salariat, bazată pe criterii de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situații sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală.

Este vorba practic de aceeași obligație dezvoltată de Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Raportat la aceste considerente, nu se poate reține că există vreo încălcare a principiului nediscriminării reglementat de această normă.

În cauză, nu sunt aplicabile nici dispozițiile art. 14 din Convenție, în lumina cărora, o discriminare constă în a trata, în mod diferit, cu excepția justificării obiective și rezonabile, persoane aflate în situații comparabile.

Or, tratamentul juridic diferențiat aplicat personalului plătit din fondurile publice care a obținut titlul științific de doctor după data de 1 ianuarie 2010 și până la data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, este un efect al aplicării principiului *tempus regit actum*, de vreme ce faptul potențial generator (acordarea titlului științific) s-a produs într-o perioadă de timp în care, *de lege lata*, acest drept nu mai era recunoscut, iar sumele compensatorii

au fost acordate, prin voința legiuitorului, doar persoanelor care obținuseră acest titlu anterior intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009.

Cauza Driha contra României, invocată în justificarea soluției de admitere, nu are în vedere o încălcare a normei enunțate, prin tratamentul juridic diferit al unor persoane aflate în situații comparabile, Curtea sancționând Statul Român ca urmare a interpretării și aplicării greșite a unei prevederi legale în materie de impozitare, ceea ce a condus în mod logic la crearea unei inechități între reclamant și categoria de persoane aflată în aceeași situație.

Tot astfel, nici dispozițiile Directivelor 2000/43 și 2000/78, nu sunt aplicabile în materia examinată.

În acest sens, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a observat²² că discriminarea în discuție în cauza principală în care a fost formulată cererea pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare nu este întemeiată pe niciunul dintre motivele indicate în Directivele 2000/43 și 2000/78, ci este operată în funcție de categoria socio - profesională, în sensul legii naționale, din care fac parte persoanele interesate sau de locul de muncă al acestora, astfel încât excedează cadrelor generale stabilite de aceste directive în vederea combaterii acestor discriminări.

În acest context, Curtea de Justiție a Uniunii Europene, raportându-se la jurisprudența sa anterioară, a observat²³ că art. 13 TCE (devenit art. 19 TFUE) care conține numai o reglementare a competențelor Comunității și în temeiul căruia au fost adoptate directivele menționate nu privește discriminările întemeiate pe categoria socio - profesională sau pe locul de muncă, astfel încât aceste articole nu pot constitui nici temeiul juridic al unor măsuri ale Consiliului de combatere a unor asemenea discriminări.

Și Curtea Constituțională a statuat²⁴, constant în jurisprudența sa, că violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor **cazuri egale**, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă sau dacă există o dispoziție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite

²² Cauza C- 310/10, Agafiței, ș.a. împotriva României, hotărârea din 7 iulie 2011, par. 31 și 32.

²³ par. 28, 35 și jurisprudența loc. cit.

²⁴ Decizia nr. 107/1995, publicată în Monitorul Oficial nr. 85/1996. A se vedea și decizia nr. 6/1996, publicată în Monitorul Oficial nr. 23/1996; decizia nr. 198/2000, publicată în Monitorul Oficial nr. 702/2000; decizia nr. 54/2000, publicată în Monitorul Oficial nr. 310/2000; decizia nr. 263/2001, publicată în Monitorul Oficial nr. 762/2001.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Acest principiu nu interzice reguli specifice și tocmai de aceea el conduce la sublinierea existenței dreptului la diferență, iar în măsura în care egalitatea este naturală, faptul de a o impune ar însemna instituirea unei discriminări.

Curtea confirmă că principiul egalității este un caz particular al principiului general al proporționalității, deoarece unicitatea de tratament juridic poate fi justificată numai într-o ipoteză particulară, și anume când situațiile sunt asemănătoare sau identice.

În concluzie, nu ne situăm în prezența unui tratament juridic diferit aplicat unor persoane aflate în situații similare, pentru a se constata existența unei stări de discriminare, deoarece, pe de o parte, sporul de 15% era prevăzut de lege în favoarea unor persoane care aveau dobândit titlul științific de doctor, sporul în discuție fiind reglementat de un anumit act normativ care a fost la un moment dat în vigoare, iar pe de altă parte, există situația unei categorii de personal care a dobândit acest titlu ulterior, sub imperiul unei alte legislații de salarizare, ce nu a mai prevăzut și remunerarea aferentă lui.

Ca atare, având în vedere că situațiile nu sunt analoge, ci diferite sub aspectul salarizării, legiuitorul este în drept să instituie un tratament juridic diferit.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 517 din Codul de procedură civilă, solicit admiterea recursului în interesul legii declarat de Avocatul Poporului și pronunțarea unei hotărâri prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii în problema de drept sesizată.

PROCUROR GENERAL

Augustin LAZĂR

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

